

[Aksel Larsen.]

ophævet. Det skete gradvis, men det skete. Dansk industri kom ud i hårdt vejr, den måtte tilpasse sig de forandrede forhold, den kunne ikke leve i drivhus mere, og det viste sig, at det var til gavn for den. Den blev så produktiv, så effektiv og så konkurrencedygtig som ingen sinde. Det skal man tage i betragtning, når det her drejer sig om muligvis at forhøje omkostningsniveauet en lille smule og derved sådan set bringe dansk industri på lige konkurrencevilkår med svensk industri.

Må jeg i øvrigt tillade mig at citere nogle, som det synes mig, yderst rigtige betragtninger, som en dansk industrimand, hr. Steen Danø, fremførte i Politiken for 26. januar i år. Hr. Steen Danø siger, at Industrirådet

„føler sig bundet af forbenede, traditionsbestemte meninger.“

Han fortsætter:

„Det overser de immaterielle, udviklingsmæssige fordele, et større samfund og derunder samarbejdet med et økonomisk mere fremskredet samfund vil give. Selvfølgelig er det ubehageligt med toldfordyrelser af enkelte råvarer, men en vares materialepris er under alle omstændigheder minimal i forhold til slutprisen. Det er ikke jernstykket, men den menneskelige indsats, der skal til for at omforme det til en teknisk dippedut, der virker fordyrende. . . . En nordisk union ville ansøre til den produktudvikling, dansk industri trænger så hårdt til.“

Det forekommer mig, det er rigtige ord, og hvis Industrirådets ledelse ikke kan forstå det, så burde i hvert fald regeringen og folketinget kunne forstå det.

Hvad landbrugspolitikken angår, er det danske synspunkt, nemlig at principielt må der tilstræbes samme stilling for landbrugets varer som for industriprodukter, helt rigtigt. Det er derfor også rimeligt at foreslå, at en plan for udviklingen henimod et frit nordisk landbrugsvaremarked skal være klar samtidig med toldunionens ikrafttræden, som er beregnet til 1972. Det er imidlertid også klart, at navnlig på grund af Norges og Finlands særlige forhold må der forudses en længere tilpasningsperiode, måske endda en lang tilpasningsperiode, men med god vilje og imødekommenhed fra alle landes side

skulle det nok være muligt at forhandle sig til rette om dette.

Danske forhandlere skal imidlertid ikke glemme, at hvis man står stejlt, hvad angår industritolden og i visse andre spørgsmål, så kommer man til at stå svagere med sine krav om imødekommelse på landbrugsområdet. Her som overalt er det både viljen og den sunde fornuft, men ikke pokerspillerens snedighed, der er brug for.

Ja, jeg kunne også omtale nogle af de andre kontroversielle spørgsmål, jeg skal nøjes med at sige et par ord om institutionerne. Om dem vil jeg sige, at det danske forslag til mere faste institutioner finder jeg yderst tilfredsstillende; jeg ville meget gerne have regulere overnationale institutioner i en sådan nordisk økonomisk union. Jeg forstår ikke helt, at de øvrige nordiske lande er så skarpe modstandere af det, og heller ikke at de er modstandere af Finlands og Danmarks forslag om, at den nordiske toldunion skulle have sin egen økonomi, derved at den fik lov til at råde over toldindtægterne og var fri for at skulle stå med hatten i hånden og bede de respektive landes finansministre og parlamenter om bevillinger hvert år.

Men jeg kan ikke lade være med her at sige, at det er i grunden mærkeligt; der er folk, herunder politikere, i de nordiske lande, som er ivrige efter at komme ind i fællesmarkedet, som udmærket vel ved, at dér findes overnationale institutioner med myndighed navnlig over for de små lande, og som ved, at dér kommer det til at dreje sig om suverænitetsopgivelse, og som er villige til at sluge hver eneste institutionel overnational fællesmarkedskamel, men er rædselsslagne ved tanken om den mindste skandinaviske myg, og den får de galt i halsen. Ja, det var ikke min egen originale formulering; det er en formulering af den norske stortingsmand Leirfall, men den er udmærket. Jeg opfordrer altså regeringen til fortsat at arbejde for, at vi får de fastest mulige institutioner.

Men så er der en sag, som ikke er nævnt i embedsmandsrapporten, og den føler jeg trang til at drage frem her. I embedsmandsrapporten findes der ikke noget afsnit om fællesnordisk transportpolitik og om løsning af de store trafikproblemer. Det er naturligvis navnlig Øresundsproblemerne, planerne